

[Thorkil Kristensen.]

nogen kritik; jeg synes, det er udmærket, og jeg tror, det kan være en god ting i visse tilfælde at forbinde det kulturelle med det tekniske. Men det, jeg spurgte om, var blot dette: trænger vi ikke til nogle retningslinjer for, hvornår en plan skal adskilles fra vor sædvanlige fremgangsmåde i koordination med FN og gennem det udvalg vedrørende teknisk bistand, som vi har siddende under udenrigsministeriet? Jeg tror, vi trænger til sådanne retningslinjer, og jeg beder den højtærede udenrigsminister overveje, om han ikke bør bidrage hertil.

Ole Bjørn Kraft: Jeg må måske begynde med en kort bemærkning til det ærede medlem hr. Per Hækkerup angående spørgsmålet om, hvorledes stillingen ville være blevet, hvis Danmark ikke havde sluttet sig til tanken om at indbyde den russiske ministerpræsident. Min opfattelse er den, at hvis Danmark allerede under statsministrenes forhandling havde sagt, at det kunne den danske statsminister ikke tage endelig stilling til, før en drøftelse havde fundet sted med Danmarks udenrigspolitiske nævn, og at han syntes, at de andre statsministre skulle orientere sig på samme måde, så er jeg sikker på, at resultatet var blevet, at der ikke var sendt en indbydelse af sted på nuværende tidspunkt, og jeg tror ikke, at Norge, hvis det havde fået at vide, at der her i Danmark var så stærk opposition imod det, selv ville have truffet denne bestemmelse. Da den norske statsminister udtalte sig, var det ud fra den opfattelse, at Danmark ville gå med. Men det er nu ikke det vigtigste forhandlingsemne i dag. Jeg tror, at de forskellige partiers standpunkt hertil er ganske klarlagt i forvejen over for offentligheden, og at vi bør samle os om noget mere væsentligt i debatten her i dag.

Jeg vil da gerne takke den højtærede udenrigsminister for den forståelse og imødekommethed, ministeren har vist med hensyn til de ønsker, som af både det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen og mig er fremsat vedrørende arbejdet i nævnet. Jeg synes, at den højtærede udenrigsministers udtalelser var tilfredsstillende, og jeg er aldeles overbevist om, at vi i fællesskab kan nå frem til en ordening, som er mere tilfredsstillende end den, der er i øjeblikket. Jeg

håber, at udenrigsnævnets formand og det høje tings formand vil kunne hjælpe os dertil.

Der er en ting, jeg gerne vil gøre nogle bemærkninger om. Den højtærede udenrigsminister takkede alle ordførerne for de demokratiske partier og syntes at finde en bred basis af enighed mellem dem. Her vil jeg gerne sige, at jeg synes, den højtærede udenrigsminister har ret, når man erindrer talerne, der er blevet holdt af retsforbundets ordfører, af de ærede medlemmer hr. Thorkild Kristensen og hr. Per Hækkerup og af mig. Jeg synes, der var megen enighed, meget fællesskab i grundsynspunkterne. Jeg kan ikke anerkende, at det var tilfældet for det ærede medlem hr. Lannungs vedkommende. Jeg synes ikke, der er nogen som helst grund til at tilsløre, at den tale, det ærede medlem hr. Lannung holdt, ikke var i overensstemmelse med landets officielle udenrigspolitik.

Det er højst mærkeligt, at en ordfører for et regeringsparti fremsætter synspunkter, som kan rejse tvivl om, hvorledes landets udenrigspolitik i virkeligheden er. Det er nemlig ganske klart, hvad det ærede medlem sigter imod. Det ærede medlem har måske ikke i dag sagt tingene så direkte, som han gør det ved andre lejligheder, men der var ingen som helst tvivl om, hvad hans egentlige mål var. Jeg behøver blot at sammenstille, hvad det ærede medlem sagde om Rapackiplanen og Tysklandsløsninger, hele den positive måde, hvorpå det ærede medlem gik ind for en neutralisering af Tyskland, Rapackiplanens gennemførelse i større eller mindre udstrækning og tilbagetrækning af tropper, med det, den højtærede udenrigsminister sagde i sin tale om dette spørgsmål. Den højtærede udenrigsminister sagde:

„I hvilket omfang de fra forskellig side fremsatte forslag om en militær udtynding af Centraleuropa eller dele heraf kan anvendes som middel til at finde en løsning, lader sig slet ikke overskue på indeværende tidspunkt.“

Det ærede medlem hr. Lannung sagde, at hvis det nu viste sig, at Sovjetunionen ikke ville være med til en løsning, og man ikke kunne finde en løsning sammen med vestmagterne, måtte man indbringe sagen for FN. Selve tanken forekommer mig uvirkelig. Hvis det ikke lykkes ved kommende di-